

Sygn. akt: I C 708/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Banaszewska
Protokolant:	Starszy sekretarz sądowy Monika Nalewajk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 grudnia 2018 roku w S.

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.,

przeciwko D. B. (B.)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego D. B. (B.) na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 1.102,39 (jeden tysiąc sto dwa złote trzydzieści dziewięć groszy) złotych wraz z naliczonymi od kwoty 960,95 (dziewięćset sześćdziesiąt złotych dziewięćdziesiąt pięć groszy) odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie od dnia 4 lipca 2017 roku do dnia zapłaty

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 53,15 (pięćdziesiąt trzy złote piętnaście groszy) złote tytułem zwrotu kosztów procesu

Sygn. akt I C 708/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. w pozwie wniesionym w dniu 13 września 2017 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko D. B. domagał się zasądzenia kwoty 1.102,39 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie naliczonymi od kwoty 960,95 złotych od dnia 4 lipca 2017 roku do dnia zapłaty. Nadto, domagał się zasądzenia od pozwanego kosztów sądowych wysokości 30 złotych.

W uzasadnieniu pozwu twierdził, że strony łączyła umowa karty kredytowej nr (...) z dnia 18 maja 2015 roku. Pozwany w ramach zawarte umowy dokonywał transakcji kartą kredytową, na którą składały się: transakcje bezgotówkowe w wysokości 142,30 złotych, transakcje gotówkowe w wysokości 818,65 złotych oraz opłaty i prowizje z tytułu użytkowania karty kredytowej w wysokości 73,89 złotych. Pozwany zaprzestał prawidłowej obsługi umowy, a powód naliczał umowne odsetki od dokonanych kartą transakcji bezgotówkowych i gotówkowych. Z uwagi niewywiązywanie się przez pozwanego z obowiązku spłaty zobowiązania powód pismem z dnia 7 kwietnia 2017 roku rozwiązał umowę karty kredytowej z zachowaniem 60 –dniowego terminu wypowiedzenia. okres wypowiedzenia upłynął 30 czerwca 2017 roku. Powód twierdził, że na kwotę objęta żądaniem pozwu składały się kwoty wynikające z wyciągu z ksiąg banku tj. 142,30 złotych tytułem zaległości na kapitale w kwocie transakcji bezgotówkowych, 10,02 złotych tytułem zaległości

na odsetkach od tej kwoty za okres od 1 września 2016 roku do 4 lipca 2017 roku, 818,65 złotych tytułem zaległości na kapitale w kwocie transakcji gotówkowych, 57,53 złote tytułem zaległości na odsetkach od tej kwoty za okres od 1 września 2016 roku do 4 lipca 2017 roku, 73,89 złotych tytułem zaległości z tytułu niezapłaconych opłat i prowizji.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 20 października 2017 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt VI (...))

Pozwany D. B. w ustawowym terminie wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty. Pozwany skarżąc nakaz zapłaty w całości wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu twierdził, że powód nie udokumentował należycie roszczenia, legitymacji czynnej i biernej. Nie wykazał istnienia roszczenia zarówno co do zasady, jak i co do wysokości.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 19 marca 2018 roku stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Szczytnie jako sądu właściwości ogólnej pozwanego.

Powód w dniu 11 maja 2018 roku złożył w Sądzie pisma procesowe, do których załączył m.in. pozew na urzędowym formularzu wraz z załącznikami, które zostały wymienione w liście dowodów załączonej do pozwu złożonego w elektronicznym postępowaniu upominawczym tj. umowę z dnia 18 maja 2015 roku, oświadczenie z dnia 7 kwietnia 2017 roku o wypowiedzeniu umowy, wyciąg z ksiąg banku opatrzony datą 4 lipca 2017 roku oraz przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 4 lipca 2017 roku wraz z potwierdzeniem odbioru oraz cennik usług, regulamin kart kredytowych wydawanych przez Bank (...) S.A. w W., wyciągi łączone na płycie CD.

Pełnomocnikowi pozwanego doręczono odpisy tych pism procesowych wraz z załącznikami w dniu 24 lipca 2018 roku zobowiązując pełnomocnika do złożenia pisma procesowego stanowiącego odpowiedź na doręczone pełnomocnikowi pisma pełnomocnika powoda, zawarte w nich twierdzenia oraz załączone do nich dowody.

W dniu 31 lipca 2018 roku do Sądu wpłynęło pismo pełnomocnika pozwanego złożone na urzędowym formularzu odpowiedzi na pozew, w którym pozwany ponowił zarzut braku legitymacji biernej i czynnej oraz bezzasadności i nienależności roszczenia. W uzasadnieniu swego stanowiska pełnomocnik pozwanego twierdził, że w materiale dowodowym przedłożonym przez powoda nie ma żadnych dowodów powołanych w pozwie. Pozwany odnosząc się, jak twierdził, jedynie do twierdzeń pozwu kwestionował fakt zawarcia przez pozwanego umowy limitu odnawialnego, fakt otrzymania przez pozwanego jakichkolwiek środków z tego tytułu i ich wykorzystania. Twierdził, że powód przedłożył jedynie niewiarygodną kopię umowy karty kredytowej i domagał się okazania oryginału umowy. Stał również na stanowisku, że wyciąg z ksiąg banku nie jest dowodem na istnienie roszczenia.

Pełnomocnik powoda w piśmie procesowym z dnia 14 listopada 2018 roku wyszczególnił opłaty, które składały się na kwotę 73,89 złotych, której powód domagał się zasądzenia od pozwanego (k. 83). Odpis tego pisma doręczono pełnomocnikowi pozwanego, który do pisma tego w żaden sposób nie odniósł się.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 18 maja 2015 roku Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z D. B. umowę karty kredytowej nr (...). Zgodnie z zawartą umową Bank (...) S.A. w W. wydał D. B. kartę Millennium V. A. i przyznał limit karty, stanowiący całkowitą kwotę kredytu w wysokości 1.000 złotych. W umowie tej przewidziano opłatę miesięczną za obsługę karty w wysokości 7,99 złotych, minimalny procent spłaty na poziomie 5% i deklarowany procent spłaty na poziomie 100%. Nadto, przewidziano oprocentowanie zadłużenia: dla transakcji gotówkowych, bezgotówkowych, spłaty zadłużenia przeterminowanego na poziomie 10% w stosunku rocznym. W przypadku rozwiązania umowy i przeniesienia zadłużenia przeterminowanego na wyodrębniony rachunek bankowy strony ustaliły oprocentowanie zadłużenia przeterminowanego na poziomie 10% w stosunku rocznym (§ 6 umowy). Zadłużenie na rachunku

karty wynikające z tytułu transakcji bezgotówkowych, transakcji gotówkowych, zadłużenia przeterminowanego było oprocentowane według zmiennej stopy procentowej wyznaczonej jako iloczyn wartości stopy lombardowej NBP i mnożnika oprocentowania banku określonego w cenniku usług. W regulaminie kart kredytowych wydawanych przez Bank (...) S.A. w W. stanowiącym integralną część umowy przewidziano, że bank księguje na rachunku karty zadłużenie powstające w wyniku dokonania transakcji przy użyciu karty głównej, kart dodatkowych oraz transakcji dokonanych z wykorzystaniem płatności mobilnych BLIK należne bankowi odsetki, prowizje i opłaty oraz inne dyspozycje dotyczące rachunku karty określone w cenniku usług (§ 14 regulaminu). Spłata zadłużenia na rachunku karty pozwanego następowała automatycznie z (...) w banku nr (...). Karta kredytowa była rozliczana w cyklu miesięcznym od 21-tego do 20-tego dnia miesiąca. Bank po zakończeniu każdego cyklu rozliczeniowego wysyłał pozwanemu wyciągi w formie elektronicznej za pośrednictwem M.. Na wyciągach tych przedstawiona była historia transakcji rozliczonych w danym cyklu rozliczeniowym z uwzględnieniem daty, opisu i kwoty transakcji, kwocie opłat dokonanych za dokonanie transakcji, jeśli zgodnie z cennikiem usług takie wystąpiły oraz o kwocie należnych odsetek (§ 16 regulaminu). Pozwany jako posiadacz karty zobowiązany był zapewnić na (...) w terminie spłaty dostępne środki wystarczające do obciążenia (...) minimalną kwotę spłaty (§ 19 regulaminu). W czasie trwania umowy, w przypadku braku spłaty minimalnej kwoty w ustalony terminie lub przekroczenia limitu kart począwszy od dnia następnego niespłacona kwota traktowana była jako zadłużenie przeterminowane, od którego naliczane były odsetki według zmiennej stopy procentowej zgodnie z cennikiem usług odpowiednio dla transakcji bezgotówkowych i gotówkowych (§ 20 regulaminu). Nadto, w regulaminie przewidziano, że umowa może być, w przypadku niedotrzymania przez posiadacza karty warunków umowy przez posiadacza karty, wypowiedziana w formie pisemnej przez bank z zachowaniem dwumiesięcznego okresu wypowiedzenia. W przypadku jej rozwiązania posiadacz karty zobowiązany jest do uregulowania wszystkich należności banku na rachunku karty (§ 57, 58 regulaminu). D. B. w dniu zawarcia umowy udzielił pełnomocnictwa pracownikom banku do obciążania rachunku wskazanego w umowie wymagalnymi zobowiązaniami wynikającymi z umowy.

(dowód: umowa karty kredytowej z dnia 18 maja 2015 roku, wniosek kredytowy, pełnomocnictwo, k. 50, cennik usług k. 19-20)

W okresie trwania umowy pozwany korzystał z przyznanego mu limitu w wysokości 1.000 złotych dokonując przy użyciu karty kredytowej transakcji gotówkowych i bezgotówkowych.

(dowód: wyciągi na płycie CD k. 44)

Powód w związku z brakiem spłaty zadłużenia przeterminowanego w wysokości 232,39 złotych, pismem z dnia 11 lutego 2017 roku doręczonym pozwanemu 16 lutego 2017 roku wezwał pozwanego do zapłaty tej kwoty w terminie 14 dni od daty otrzymania wezwania.

(dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 33-34)

Powód w związku z brakiem spłaty zadłużenia przeterminowanego w wysokości 1.102,39 złotych, pismem z dnia 4 lipca 2017 roku doręczonym pozwanemu 10 lipca 2017 roku wezwał pozwanego do zapłaty tej kwoty w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. W piśmie tym powód wyszczególnił kwoty składające się na wskazane w piśmie zadłużenie: 960,95 złotych tytułem należności głównej, na którą składały się kwoty: 142,30 złotych tytułem zaległości na kapitale w kwocie transakcji bezgotówkowych, 818,65 złotych tytułem zaległości na kapitale w kwocie transakcji gotówkowych oraz odsetki umowne naliczone od należności głównej z tytułu transakcji bezgotówkowych za okres od 1 września 2016 roku do 4 lipca 2017 roku w wysokości 10,02 złotych, odsetki umowne naliczone od należności głównej z tytułu transakcji gotówkowych za okres od 1 września 2016 roku do 4 lipca 2017 roku w wysokości 57,53 złote oraz opłaty w wysokości 73,89 złotych.

(dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 49-50)

Powód w dniu 18 kwietnia 2017 roku wypowiedział pozwanemu umowę karty kredytowej z zachowaniem 60-dniowego okresu wypowiedzenia wskazując w oświadczeniu o wypowiedzeniu jako jego podstawę § 58 ust. 1 i 4 regulaminu tj. powstanie zadłużenia przeterminowanego.

(dowód: wypowiedzenie umowy wraz z potwierdzenie odbioru, k. 51-52)

W dniu 4 lipca 2017 roku Bank (...) S.A. w W. sporządził wyciąg z ksiąg bankowych, w którym stwierdził, że w księgach rachunkowych banku figuruje wymagalne zadłużenie względem D. B. w wysokości 1.102,39 złotych, w tym 960,95 złotych tytułem należności głównej z podziałem na: transakcje bezgotówkowe – 142,30 złotych, transakcje gotówkowe – 818,65 złotych oraz odsetki umowne (w wysokości 10% w skali roku) w łącznej wysokości 67,55 złotych naliczone za okres od 1 września 2016 roku do 4 lipca 2017 roku, w tym od kwoty 142,30 złotych w wysokości 10,02 złote, od kwoty 818,65 złotych w wysokości 57,53 złote oraz 73,89 tytułem opłat. Wyciąg został podpisany przez pełnomocników banku: A. A. (2) i L. Z. oraz opatrzony pieczęcią banku.

(dowód: wyciąg z ksiąg bankowych Banku (...) S.A. w W. k. 53, pełnomocnictwo k. 54)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dokumentów prywatnych przedstawionych przez stronę powodową, w tym umowy karty kredytowej, wyciągu z ksiąg banku, wezwań do zapłaty, oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, które zostały złożone w oryginałach. Wiarygodności tych dokumentów pozwany nie kwestionował. Sąd nie znalazł również podstaw do jej podważenia z urzędu. Pozwany podniósł między innymi, że powód nie złożył do akt sprawy zawartej między stronami umowy. Wskazać należy, że zarzut ten jest bezpodstawny, bowiem umowa karty kredytowej została złożona do akt sprawy w charakterze załącznika do pozwu i to w oryginale. Umowa ta jest kompletna i podpisana, a pozwany autentyczności swego podpisu nie kwestionował.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z przepisem art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (j.t. Dz.U.2018r., poz.2187) przez umowę kredytu (a za taką umowę należy uznać również umowę karty kredytowej, będącą w istocie umową o kredyt odnawialny) bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Wykorzystanie kredytu oznacza oddanie do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych na określony w umowie cel. Oddanie do dyspozycji środków pieniężnych ma zapewnić kredytobiorcy ich wykorzystanie w sposób odpowiadający jego interesom określonym w umowie kredytowej. Należy podkreślić, że roszczenie kredytodawcy (banku) o zwrot kredytu powstaje dopiero po wykorzystaniu odpowiedniej sumy kredytowej przez kredytobiorcę. Wykorzystanie takie oznacza bowiem wykonanie umowy kredytowej przez bank w postaci oddania kredytobiorcy odpowiedniej sumy kredytowej do dyspozycji kredytobiorcy.

Pozwany kwestionował istnienie legitymacji procesowej tak czynnej, jak i biernej. Posiadanie przez strony legitymacji czynnej i biernej w procesie jest przesłanką zasadniczą, od której istnienia uzależniona jest możliwość uwzględnienia powództwa, a jej brak, zarówno w postaci czynnej jak i biernej, prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo, tak więc zarzut strony pozwanej w przedmiocie braku legitymacji procesowej należało rozstrzygnąć w pierwszej kolejności.

Legitymacja procesowa to uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie, Legitymacja procesowa czynna dotyczy strony powodowej i oznacza uprawnienie do wszczęcia i prowadzenia procesu, bierna zaś dotyczy strony pozwanej i uzasadnia występowanie w procesie w charakterze pozwanego. Legitymacja procesowa

to zatem uprawnienie konkretnego podmiotu (legitymacja czynna) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu oznaczonemu podmiotowi (legitymacja bierna) wypływające z prawa materialnego.

Powód jako podstawę żądania wskazał umowę karty kredytowej zawartą przez strony w dniu 18 maja 2015 roku. Przedłożył oryginał tej umowy wraz z wnioskiem kredytowym złożonym przez pozwanego. We wniosku tym pozwany wskazał swoje dane osobowe, w tym numer dowodu osobistego, numer PESEL, datę urodzenia, imiona rodziców, rodzaj karty, której dotyczył wniosek, kwotę wnioskowanego limitu, sposób spłaty zadłużenia, deklarowany procent spłaty, minimalny procent spłaty cykl rozliczeniowy. Wniosek kredytowy oraz umowa o kartę kredytową zostały podpisane przez pozwanego. Pozwany kwestionując istnienie legitymacji procesowej czynnej i biernej, jak również fakt zawarcia umowy kredytowej nie wskazał żadnych konkretnych zarzutów dotyczących autentyczności tych dokumentu. W ocenie Sądu fakt zawarcia umowy karty kredytowej, a tym samym istnienie legitymacji procesowej po stronie powoda i pozwanego nie budzą żadnych wątpliwości Sądu. Pozwany kwestionował powyższą okoliczność, jednakże ograniczył się jedynie do podniesienia ogólnych twierdzeń.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepisowi temu odpowiada treść art. 232 k.p.c. według którego strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, w niniejszej sprawie, że na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia istnienia po jego stroni zasadności dochodzonego roszczenia, zaś na stronie pozwanej – z racji sformułowanych zarzutów – w pierwszej kolejności ciężar udowodnienia braku legitymacji czynnej powoda do jego dochodzenia i wykazania w ten sposób, że nie spełnia on warunków uprawniających go do otrzymania od strony pozwanej świadczeń z tytułu umowy kredytu. Pozwany obowiązkowi temu nie sprostał, w przeciwieństwie do powoda, który wykazał fakt przysługiwania mu wierzycelności wobec pozwanego. Przedłożył umowę stanowiącą źródło zobowiązania, z której wynika, że pozwanemu został przyznany limit w kwocie 1.000 złotych. Ze złożonych na płycie CD wyciągów z rachunku bankowego wprost wynika zaś fakt korzystania przez pozwanego z przyznanego mu środków. Strona powodowa wykazała dokumentami wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym fakt udzielenia kredytu pozwanemu, wypowiedzenia umowy oraz stanu zadłużenia w czasie wypowiedzenia umowy. Natomiast pozwany zarzucając bezpodstawność roszczeń powoda nie przedstawił jakichkolwiek dowodów na potwierdzenie swoich twierdzeń, zaś jego argumentacja ogranicza się w istocie do przeczenia twierdzeniom strony powodowej.

Pozwany kwestionował między innymi wysokość roszczenia i twierdził, że wyciąg z ksiąg bankowych nie stanowi dowodu na istnienie roszczenia. Tymczasem wyciąg z ksiąg bankowych, który zgodnie z art. 95 ust. 1a ustawy z 1997 roku Prawo bankowe w postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego, przewidzianej w art. 244 k.p.c., stanowi dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. i podlega ocenie razem z wszystkimi innymi dowodami, w myśl reguł wynikających z art. 233 k.p.c. Zaprzeczenie prawdziwości dokumentu prywatnego w postaci sporządzonego prawidłowo i zgodnie z kompetencją ustawową banku wynikającą z art. 95 ust. 1 ustawy z 1997 roku Prawo bankowe wyciągu z ksiąg rachunkowych kredytodawcy nie może polegać na samej negacji istnienia lub wysokości długu, jeśli z pozostałych dowodów przedłożonych przed bank wynika fakt zawarcia umowy jej wysokość i ustalone przez strony warunki spłaty (wyrok SA w Gdańsku z dnia 7 lutego 2018 roku, I ACa 278/17) Pozwany w żaden sposób zapisów zawartych w tym wyciągu nie podważał, a zapisy w nim zawarte pokrywają się z pozostałymi dokumentami przedłożonymi przez powoda.

Reasumując, materiał dowodowy przedstawiony przez powoda w sposób niewątpliwy wskazuje, że żądanie pozwu jest uzasadnione tak co do zasady, jak i co do wysokości.

Wobec powyższego, Sąd na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe w zw. z art. 481 § 2 k.c. uwzględnił żądanie pozwu w całości

Sąd na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 53,15 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Na koszty procesu składały się opłata od pozwu w wysokości 30 złotych, opłata skarbową od

pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych i koszty poniesione przez powoda w związku z poświadczeniem przez notariusza pełnomocnictwa procesowego w łącznej wysokości 6,15 złotych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)